

Juraj Medved', 19. rokov, Čierny Balog

Blesk

Behal po svete potiahnutom fóliou prepúšťajúcou poľutovaniahodné lúče slnečného žiarenia. Poznal miesta, ako boli staré kontajnery, za ktorými sa s kamarátmi hrával na schovávačku.

...štyri, päť, šesť ... odrátaval svojím detským hlasom .

Poznal miesta, na ktorých sa všetci traja pobili. Jarok vedľa hlavnej cesty zapadnutý snehom. A prečo vlastne? Čo to chcel jeden druhému povedať, aby ho tretí nepočul? Azda si len chceli postaviť svojho súkromného snehuliaka.

Poznal miesta, kde stavali bunkre a hrali sa na indiánov. Z konárov liesok robili oštepy a luky, tetivu tvorila čierna žilka od krovinorezu. Zrazu stál s druhým na medzi a robili si selfičko. Poslali ho tretiemu. Na trakoch im viseli tie isté krovinorezy, z ktorých kedysi kradli žilky. V ústach im dymili cigarety, naučili sa ich fajčiť jeden od druhého a usmievali sa do fotoaparátu Igorovho mobilu.

Poznal miesta, ktoré búchali. Ako deti chodili na ten vršok a hádzali tam petardy, búchajúci záblesk. V tých detských časoch zaň boli ochotní vysoliť nemalé peniaze. V pomere k vreckovému, narodeninovému či vykúpanému na Veľkú noc.

Nevedel ako, ale vedel, že je to na prelome jesene a zimy, bližšie k zime. Vtedy to tak bývalo. Na Vrbinke, kopci toľkokrát preoranom, že jediná vrba na ňom by sa dala nazvať zázrakom. Už bola tma. Vždy chodili po tme. Tak, aby ich nebolo vidno. On, Igor a Dodo. Vrecká mali plné od tých najmenších petárd až po najväčšie delobuchy, aké vedeli zohnať.

Opatrne sa zakrádali tmavou Vrbinkou. Pole bolo zorané a zima sa im predierala cez tenké vrstvy oblečenia. Na to, ako im mamy hovorili, aby sa poriadne obliekli, si spomenuli, až keď bolo neskoro. Potom už len vyčkávali, ako im tie isté mamy, ktoré neposlúchli, donesú do postele horúci elixír vylúhovaného zázvoru.

Potichu sa učupili do nevelkých lieskových kríkov. Kamil cítil prítomnosť tej tmavej fólie a vedel, že aj keby bol deň, bola by tma. Tak od leta spreď štyroch rokov vnímal svoj život.

Pod Vrbinkou stálo niekoľko domov, popod ktoré viedla cesta do školy. Spolu ju merali päťkrát do týždňa, aj keď každý jeden bývali inde. Vždy sa ráno čakávali a potom spolu vyrazili získať nové poznatky či niekoľko nových poznámok v klasifikačnom zázname. Vlastne, boli to prevažne tie poznámky.

Cestár bol pre nich stelesnením diabla, ich úhlavný nepriateľ. Starý chlap, čierne fúzy a zelený svetrík. Vždy mal zelený svetrík, nosil ho ako brnenie.

Oni ho nenávideli. Celý jeho zelený svetrík aj s jeho čiernymi fúzami. Cestár už bol na dôchodku a či už trpel stareckou demenciou alebo niečím iným, neznášali ho. Zopár krát, keď išli popred jeho dom do školy, bolo to fajn, častejšie to fajn ale vôbec nebolo. Cestár hocikedy schytil svoju storočnú hliníkovú lopatu a s nadávkami a vyhrážkami odfrkujúcimi od úst sa nemal problém pustiť chlapcov naháňať. Teraz mu však túto jeho tyraniu mali možnosť zrátať.

Dodo vytiahol najväčší delobuch, aký mali. Z rozprávania starších kamarátov vedel, že je to riadna šupa, nechávali si ho ako čerešničku na torte, keď cestár vybehne na dvor. Poriadne by ho to vyviedlo z miery. Dokonca aj teraz sa nad tým Kamil pousmial.

Neregistroval Igorove otvárajúce sa ústa a ani nepočul zvuk jeho hlasu. Vedel však, že karhal Doda za jeho nedočkavosť. Dodo bol tak trochu flegmatik. Aspoň vtedy. Z ich detského pohľadu robieval veci hraničiace s normálnosťou.

Dodo odložil hrubý delobuch do vrecka a vytiahol o čosi menšiu petardu. Z iného vrecka vybral zápaľky, vždy používal zápaľky. Zapaľovače uprednostňovali on aj Igor. Zápaľky im prišli tak trochu nepraktické.

Všetci traja si pripravili po jednej petarde. Sprisahanecky na seba žmurkli. Teraz. Prišiel ten správny čas. Čupiac v kríkoch zapálili svoju muníciu a vrhli ju z briežku ponad plot na Cestárov dvor. S napätím čakali, kým sa neozvú výbuchy. Raz, dva a tri. Všetko bolo, ako má biť. Zaiskrili kolieska zapaľovačov, škrtla zápaľka a na dvor leteli ďalšie petardy. Treskot sa ozýval, až kým sa neotvorili vchodové dvere a dvor nezalial pruh svetla pochádzajúceho zo žiarovky v chodbičke. Chlapci ustrnuli. So zatajeným dychom čakali, čo sa bude diať. Čo ak má Cestár zbraň? Niečo horšie ako lopatu, napríklad takú sekeru. Alebo snáď len nie pušku, nechával Kamil pracovať svoju fantáziu a bol prekvapený z myšlienok pevne ukotvených v jeho pamäti.

Cestár mal na nohách papuče s korkovou podrážkou, vyzerali hnedo. Mierne vypuklé brucho a ovisnuté plecia mu obopínalo pletené brnenie farby smrekových ihlíc. Zastal na prahu dverí a rozhladol sa, odkiaľ prichádza útok. Chlapci od napätia ani nedýchali. Dodo vytiahol delobuch a Kamil s Igorom ho nasledovali. V krvi im prúdil adrenalín. Zmysly vybičované.

Cestár spravil prvý krôčik z dverí. Druhý. Rozhladal sa po ceste pred domom, keď tu zrazu vzduchom preleteli delobuchy rozosievajúce iskry z bľiacich knôtov. Dva dopadli do blata pod schodmi a jeden Cestárovi medzi korkové papuče. Ten stihol uskočiť do dverí, no výbuchy mu museli poriadne rozvibrovať bubienky. Kamil, Igor a Dodo víťazoslávne vypustili zopár nadávok a v rukách sa im zjavila ďalšia pyrotechnika. Hodlali pokračovať v ofenzíve.

Z dymu nad schodiskom sa vynorilo zelené brnenie a korkové papuče. A hneď za nimi krupobitie nadávok. Korok zašpliechal v blate a Cestár sa rozbehol miernym svahom ku plotu. Plot bol len z latiek a ľahko by ho prekonal.

Kamil presne vedel, ako to celé dopadne. Zažitá úzkosť však nepominula.

S napätím sledoval, ako jeho trojica chlapcov vyskočila z krovia a rozbehli sa naprieč poľom preč. Pod nohami sa im drobili kusy hrúd rozoranej zeminy a v topánkach sa im ocitlo zopár kamienkov. Starec v papučiach prekonal plot a ocitol sa na kraji Vrbinky. Zhrbená postava s rastúcim bruchom pôsobila neškodne, ba až komicky. To trvalo dovtedy, kým ho niekto prvýkrát nezažil s hliníkovou lopatou v rukách.

Nikto z trojice nerozmýšľal, ako sa to vtedy vlastne zomlelo a ako Dodo v behu dokázal zapáliť delobuch. Možno mal jednoducho šťastie alebo bol so zápaľkami veľmi šikovný. Zastal, rýchlo sa otočil a vypustil búchajúce svetielko z ruky. Čo čert nechcel, Kamil práve kontroloval postup nepriateľa a bol Dodovi otočený chrbtom. Prečo sa to vtedy stalo, nevedel z trojice nikto.

Dodove búchajúce svetlo vletelo Kamilovi do kapucne. Blízky pozorovateľ by mal o chlapca s iskriacou kapučňou strach, lež on už presne vedel, čo bude nasledovať.

Periférnym videním zachytil iskry letiace vzduchom. Nemusel príliš premýšľať, o čo ide. Chytil sa za bok kapucne v momente, ako pocítil náraz prudko trhol. Nič sa nestalo.

Trhol znova a delobuch padol menej než pol metra od neho, pričom na návode ohľadom bezpečnosti sa písalo o potrebnej vzdialenosti medzi človekom a pyrotechnikou viac ako dvadsať metrov. Chlapec uprel svoje ľadovcovo modré oči na dohárajúci knôt.

Bum. Výbuch ochromil sluch všetkých troch kamarátov. Dodo vyjavene pozeral, čo to vlastne spôsobil. Igor len nemo otváral ústa a snažil sa pochopiť, či má utekať alebo pomôcť priateľovi.

Kamilov zorný uhol zachvátil horúci žiarivo biely záblesk. A zrazu výkrik. Stál uprostred búrky. Obklopovali ho kamene. Ostré kamene, tupé kamene, záľaha kamenia okolo chodníka. Vzplanulo okolo neho mocné svetlo páliace jeho kožu ako papier. Telom sa mu rozľahla neznesiteľná bolesť.

Pocítil posledné kvapky dažďa vo svojom živote. Oblizol smrť a z jazyka mu odchádzal život. Potom sa zjavil on. Dohasínajúci obraz mu ukázal šmuhu blondšavého muža skláňajúceho sa k jeho hrdlu.

Kamil otvoril oči. Modré zreničky upieral do stropu. Zvykol si spávať na chrbte. Stalo sa mu to príjemným od udalostí pred štyroch rokov. Pekne symetricky vystretý s rukami založenými na hrudi alebo len tak voľne uloženými vedľa tela. Bože, už sú to fakt štyri roky... pomyslel si. Bolo to takto v lete, behali sme po všelijakých výletoch.

Pocítil hlad, ale nie taký ten typický hlad. Ten hlad, ktorý poznal on. Hlad dávajúci mu pocit samoty a zároveň pocit, že je synom boha.

Pri tejto myšlienke sa neraz pousmial vzhľadom na to, že synom boha určite nebol. Mohol biť ním len v prípade, keby sa chlap chľastajúci pred televíziou v dome, kde Kamil býval, dal nazvať bohom. O tom však mladík pochyboval. Vyhrabal sa spod periny a načiahol sa k tričku a teplákom prehodeným cez kolieskovú stoličku pri posteli. Vhupol do oblečenia a schytil mobil. Skontroloval správy, na tie najdôležitejšie odpísal a potom si pretrel rozospaté oči.

Prebrodil sa miernym neporiadkom vo svojej izbe a pristavil sa pri dverách. Dľaňou prebehol po plagáte uchytenom lepiacou páskou. Už dávno nepočul žiadnu pieseň od jednej zo svojich obľúbených kapiel. Billy Gibbons a Dusty Hill zo skupiny ZZ Top vytŕčali svoje dlhé brady a v rukách zvierali svoje gitary.

Kamil ich ešte raz pohladil dľaňou a otvoril dvere. Zamieril do kúpeľne, bola spojená s toaletou. Vykonal, čo bolo treba a prepláchol si tvár studenou vodou. Vyuťieral sa do bieleho uteráka s mriežkou tvorenou červenými prúčkami a skontroloval svoju tvár v zrkadle. Pokožku mal tradične bielu v kontraste s vlasmi čiernymi ako uhoľ. Tie boli nakrátko ostrihané, až cez ne presvitela bledá koža obopínajúca lebku. Na jazvu ťahajúcu sa spod goliera trička po krku a končiacu sa tesne pod lícom si už zvykol. Vždy mala fascinujúci tvar akoby rozvetvujúceho sa stromu. Takého na jeseň, ktorému už opadlo lístie.

Zuby si neumýval. Ráno to nikdy nemal vo zvyku a navyše dobré štyri roky bol zdravý ako rybička. Stačila mu nejaká osviežujúca ústna voda. Ešte sa trochu obzrel v zrkadle. Napĺňalo ho radosťou, že sa v ňom vidí. Kedysi by to snáď ani nebolo možné, ale v tejto dobe sa vyrábali iné zrkadlá. Našťastie.

Otca zazrel chrápať v obývačke. Na stole bolo pár rozhádzaných pivových fliaš a zvyšky jedla. Odkedy Kamilovi umrela mama, s otcom to išlo dole vodou. Bol na manželke doslova závislý a bez nej nevedel ani otvoriť chladničku, nieto ešte postarať sa o syna. Kamil však všetko zvládal v pohode. Mal čerstvo odmaturované a práve si užíval chvíle voľna. Čo bude robiť v budúcnosti, zatiaľ netušil. Chcel si nejaký čas vydýchnuť a potom zarobiť peniaze. Trebárs aj v zahraničí. Momentálne ho však trápil hlad.

Postavil na šporák panvicu a rozbil do nej štyri vajička. Pridal cibuľku a nechal kuchyňu zaplaviť vôňou praženice. Kým sa urobila, pousmýval po ocovi riad a nechal ho schnúť. Zládoval vajička, strčil si do uší slúchadlá, skočil do tenisiek a vybehol z domu. Vzadu pri záhradke chovali zopár sliepok. Kamil ich vypustil na záhradu a nasypal im trocha pšenice. Operence sa zhákli okolo potravy a za radostného kotkodákania sa do nej pustili.

Ak tu niekedy budem bývať, mohol by som tu mať zajace. Alebo lepšie, králiky. Tie huňaté zlatička sú fajn a mal by som ich hneď poruke. Nemusel by som ich kraďnúť, plánoval si mladík budúcnosť.

Nechal sliepky sliepkami a vyšiel nedávno natretou bráničkou na hlavnú cestu. Poobzeral sa do strán a prebehol oproti. Od hlavnej cesty sa ťahala prašná cez pole, na ktorom miestni družstevníci vysadili zemiaky. Nebolo to ďaleko od mesta, ale nebolo to ani blízko. Kamilovi to vyhovovalo tak akurát. Behávať začal mesiac a pol dozadu. Cítil potrebu udržiavať si kondičku, a tak na tom začal pracovať. V toto ráno bežal cez pole na Vyhlíadku. Trasa mohla mať šesť a pol kilometra tam aj naspäť. Ráno

síce bolo ešte chladno, no Kamilovi to neprekážalo. Nikdy teplotné rozdiely veľmi nevnímal. Vlastne nevnímal ich už zo štyri roky.

Na rannom slnci vynárajúcom sa od východu sa perlili kvapky potu stekajúce po bežcovom krku a čele. Keď mu pot začínal stekať do očí, pretrel si ho opakom ruky. Pozoroval na sebe mierne úspechy. Už to nebolo o tom, že sa ledva doplazil domov, ale cítil, že mu spevnelo svalstvo, a dokonca pár gramov schudol, aj keď postavu mal štíhlu ako prútik.

Mohol by som družstevníkom čmajznúť zajaca dnes, napadlo mu. Mal nesmiernu túžbu po lahodnom čerstvom zajkovi, už dlho si žiadneho nevychutnal. Lež kvôli bezpečnosti sa radšej držal v ústraní a snažil sa byť pri všetkom nenápadný. Aj keď sa cítil, že by si pozor dávať nemusel, nikdy nevedel, čo sa môže stať. Rovnako ako to nevedel predtým na Ďumbieri. Svojej prvej väčšej túre s kamarátmi. Predtým na túry chodieval len s rodičmi. Azda preto sa to stalo.

Nohy vírili cestný prach a začínali tuhšie zberať. Zemiakové pole sa postupne vytratilo a Kamil stúpil do mierneho briežku. V diaľke už videl strechu Vyhlíadky. V podstate to bol len malý altánok s výhľadom na mesto, kam sa chodili prechádzať mamičky s deťmi a večer tam chľastala mládež. Aj Kamil mal na to miesto spomienky. Či už s nebohovou mamou alebo s Igorom a Dodom, o ktorých sa mu dnes ráno snívalo.

Ktovie, čo s nimi je. Podvedomie mi chce asi naznačiť, nech sa s nimi stretnem, nevideli sme sa celú večnosť. Len neviem, prečo, dopekla, do toho musí ťahať tie modré svetlá. Už sa to raz stalo. Nerozumiem, načo sa mi to musí v snoch stále pripomínať. Je to ako nejaké poondiate znamenie, rozčuľoval sa mladík nad svojím snom a pritom plynulo vydychoval.

Po pár stovkách metrov vybehol k Vyhlíadke. Čo ho zarazilo ako prvé, neboli dvaja muži v čiernom sediace v altánku, ale prítomnosť vôbec niekoho v takúto skorú hodinu na tomto mieste. Kamil si ich nevšímal. Prebehol okolo altánku a zastal pri výhľade na mesto. Chvíľu bežal na mieste a potom zastal. Prehol sa v páse, rukami sa oprel o kolená a vychutnával si výhľad na toto typické stredoslovenské malomesto dýchajúce akoby v predsmrtných krčoch.

Vari nie som mŕtvy aj ja?

Vystrel sa, ponáľoval si chrbát a kútikom oka si premeriaval cudzincov v altánku. Niečo sa mu na nich nezdalo. Alebo skôr zdalo až príliš.

Obaja muži mohli mať okolo päťdesiatky. Nasvedčovali tomu prvé šedivé vlasy a tvoriace sa kúty ponad mierne vráskavé čelá. Aj jeden, aj druhý, nakrátko ostrihaní, pripomínali farbou vlasov tie Kamilove havranie. Výškou, napriek tomu, že stále zotrúvali v sediacej polohe, si boli dosť podobní, dokonca rovnakí. Ich zásadný rozdiel spočíval v hmotnostných kvalitách. Jeden, ten chudší, sa vo svojom čiernom kabáte doslova topil. Koža mu tesne obopínala líčne kosti a miestami pôsobila tak napnuto, až sa mladík obával jej prasknutia. Druhý muž, ten hrubší, mal kožu na tvári požehnanu. Mäsité líca sa mierne triasli, akoby niekto na tanier z výšky plesol porciu huspeniny. Tretia brada mu celkom prekrývala časť hrdla nezakrytú golierom kabáta. Nebolo pochýb o neporaziteľnosti tohto muža v konzumácii kurčiat a ryže v súboji s hocijakým ťažkotonážnym bojovníkom Sumo.

Kamil sa poslednýkrát vystrel, preskúmal pohľadom horizont, otočil sa na päte pripravený zabehnúť späť domov, keď tu zrazu... V slúchadlách mu zadrnčali gitarové rify Billiho Gibbonsa a Dustyho Hilla spievajúcich o silnom bylinnom francúzskom likéri. Vtedy mladíka prepadol neskutočný hlad. Chcel sa napiť, vnímať chuť červeného Chartreuse na svojich chuťových pohárikoch neukojiteľných chuťami bežnej potravy. Začal sa vznášať a telom mu pulzoval zvláštna energia. Zaliala ho vlna príjemných pocitov, no kontrolka v hlave mu prikazovala zostať v strehu.

Uprel svoje ľadovcovo modré oči na dvoch pánov v altánku. Áno, presne tak. Tí dvaja to spôsobili. To pre nich ho zdrapil neskrotný hlad a túžba akokoľvek získať potravu. Smrdelo to z nich na sto honov,

teraz to cítil. Nie nosom ako bežné vône. Vnímal to pohľadom pevne zabodnutým do oboch párov ostrých nebezpečných očí sledujúcich ho z nevinného miesta bežne poskytujúceho prístrešie smrteľníkom. Zježili sa mu chlpy a od krku mu dole chrbtom prebehla neopísateľná vlna zimomriavok v zmesi strachu, vzrušenia, nového objavu a chvíľkového pocitu domova.

Dvojica na lavičke venovala ohromenému bežcovi zdrevenenému na mieste spoločný srdečný úsmev. Bol ich a oni to už od začiatku vedeli. Kamilov pohľad cítil a vnímal zvláštne tmavomodré aury obklopujúce čierne postavy. Svetlo bolo tlmené ako žiarovka prekrytá papierom a miestami sa v ňom perlili svetlé iskričky. Ako z horiaceho knôtu delobuchu.

Vždy vedel, veril, že ich raz objaví. Sú skutoční, pozerám sa na nich. Vnímam ich všetkými svojimi zmyslovými orgánmi, ešte aj tým šiestym. Modrá žiara. Skutočne sú to oni, ako ten, čo ma zachránil, mimovoľne si prešiel prstami po jazve ťahajúcej sa mu od spodku pravého líca pod okraj trička a ďalej sa rozprestierajúcej po ramene a pravej strane chrbta.

- No čo? Ako dlho tam budeš ešte stáť? - preťal atmosféru hlboký hlas tlstého muža v kabáte. Trhlo ním. Svet sa znova začal zaostrovať, okolie dávalo zmysel rovnako ako predtým. Trochu sa uvoľnil, vytiahol si slúchadla a nemotorne ich strčil do vrecka.

- Poď k nám, - ukázal na prázdnu lavičku oproti sebe druhý muž. Jeho hlas znel oveľa menej desivo. Nepôsobil dojmom hrnúcim do obehu adrenalín, skôr upokojoval. – Neublížime ti. Máš moje slovo, - dodal a pred hrudníkom otrčil otvorené prázdne dlane.

Kamil nevedel, prečo, ale veril im. Bolo to zvláštne, úplne cudzí ľudia, no akoby ich poznal, patrili k nim. Ak by otvorili ústa a vycerili zuby, bol si na tisíc percent istý, čo by v nich uvidel. Pokiaľ by mu to dovolili, samozrejme. Bez slova sa pomaly vybral k známym neznámym. S jeho napätým telom sa v tom momente nemohol porovnávať ani kontajner čerstvo vyrobených pružín.

- Trochu života do toho umierania. Nemáme na teba celý deň, - namrzene doňho rypol tlstý a vytiahol z vnútorného vrecka hrubú cigaru. Strčil si ju medzi hrubánske pery, škrtol kolieskom na kovovom zapaľovači, zacvakol ho a schoval v útrobach kabátu. Kým vyfúkol prvý obláčik dymu, mladík už stál pred nimi.

- Sadni si. Máš tu lavičku, rovno za tebou, - vyfúkol nový obláčik dymu. Kamil nemal pocit, že robí správnu vec. Muž mal svoju váhu a ak do toho fajčil cigary, nemuselo to dopadnúť najlepšie. Ak sú však muži v kabátoch ako on, môže im to byť jedno. Poslušne si sadol na lavičku a očami sa zameral na špičky topánok svojich nečakaných spoločníkov. Nevedel si predstaviť, čo by mal vlastne povedať.

- Ty si Kamil, však? - zaznel mäkký hlas toho chudého.

- Tak, Kamil. Áno, to som ja. Volám sa tak, - vyjachtal zo seba a zacítil sa trochu ako malý chlapec. Pohľad tučného muža a dym vyletujúce z jeho pľúc ho znervózňovali.

- Teší ma, Kamil, - načiahol k nemu mäkký hlas ruku. – Ja som pán Konrad. Konrad Waldstein. Meno tohto nevrleho vedľa mňa, - kývol Konrad na tlstého, - žiaľ bohu môjho brata, znie Lazarus. Lazarus, podaj Kamilovi ruku, správaj sa trochu. Je to náš priateľ, všakže? - žmurkol na mladíka.

Ten len mierne kývol hlavou a spojil svoju dlaň s tou Lazarusovou. Jeho pevný stisk mu zovrel ruku ako zverák a keby mal vo zvyku cítiť bolesť, trochu by si zajačal.

- Teší ma, - vletel mu do tváre kúdol dymu.

Ruky sa rozpojili a chvíľkové ticho pretínal len mierny záchvat kašľa. Konrad nenápadne zazrel na brata, napriek tomu to bolo vidieť aj cez nepriehľadnú clonu vytvárajúcu sa v altánku. Z diaľky to muselo vypadáť ako celkom slušný požiar.

- Tak, Kamil, ako som povedal, sme tvoji priatelia a nechceme ti ublížiť, - napínala sa na mužovej tvári natiahnutá koža. Takto z blízka mal o ňu trochu väčší strach. – Radi by sme sa len porozprávali. Si

jeden z nás, na to si už určite prišiel. A musím priznať, - previnilo si odkašľal, - nejakú dobu sme ťa sledovali. Časy sú zlé a o takých, ako si ty, sa dnes tvrdo bojuje. My sme sa rozhodli zabojsovať tiež. Nastalo ticho. Slniečné lúče sa pokrokom dňa čoraz viac obtierali o mužov a zalievalo ich príjemné svetlo. Všetci traja bledí ako mlieko. Dvaja v hrubých kabátoch, jeden v tričku. Napriek tomuto kontrastu nikomu nebola zima ani teplo.

- Pred štyrmi rokmi si sa stretol s jedným naším priateľom, - po hlbokom nadýchnutí pokračoval Konrád upokojujúcim voľným tónom. - Bol tak trochu zo zahraničia. Čech. Pamätáš sa na to? Vraj ťa vtedy zastihol v tom najsprávnejšom čase.

- Hej. Teda áno. Spomínam si na tú udalosť, - odlepil Kamil pohľad od špičiek lakovaných topánok a pozrel chudému rovno do očí.

- Za predpokladu, že si spomínaš, - mávol Konrad troma prstami, - by si nám teda mohol tú situáciu priblížiť ?

Nebol to problém. Nikdy sa o tom s nikým nebavil viac, ako bolo potrebné. Jazvy vždy okomentoval len pádom z bicykla. Týmto mužom to však povedať musel. Niečo vo vnútri mu to našepkávalo a tá modrá žiara. Musel im to povedať.

- Štyri roky dozadu, ako hovoríte, - začal uvoľneným tónom. - Ja a moji dvaja priatelia sme sa vybrali na túru. Prečo nie? Svietilo slnko a víkend bol prázdny. Do ruksakov sme si hodili jedlo a fľašu vodky. Vtedy nám to ešte stačilo. Jedna fľaša.

Lazarus zahasil cigaru. Jeho útroby opustil posledný obláčik a so znudeným pohľadom si oprel hlavu medzi prsty v tvare a objeme špekačiek. Kamila to mierne zneistilo.

- Vybrali sme si Dumbier. Najvyšší vrch Nízkych Tatier, viete? – vzhľadom na prevrátené oči pána Lazarusa zrejme vedeli. Pán Lazarus. Čo je to vlastne za meno? – Nikdy tam nikto z nás troch nebol. Išlo o dobrodružstvo.

- Nemusíš až tak podrobne, - prerušil začiatok príbehu Konrad. Nebolo to však nepríjemné. Len milo naznačil, ktorá časť dobrodružstva ich zaujíma.

- Fajn. Zostručním to. Cestou na vrchol sme vodku vypili. Mierne pripití sme si na vrchole spravili pár fotiek, keď tu zrazu, z jasného neba, udrel hrom. Odnikiaľ sa nad nami zhĺkli oblaky a vytvorili poriadne tmavé mračno. Ľudia, čo boli hore na vrchole s nami, sa pobalili a pustili sa na zostup. Logické. Veď mala prísť búrka. Nám to akosi bolo jedno, - zatváril sa trochu zahanbene. – Povypínali sme si mobily. Vraj priťahujú blesky, keď sú zapnuté, - mimovoľne si prešiel po jazve začínajúcej pod pravým lícom. – Akurát sa ukázal opak a realita sa rozhodla toto pravidlo ignorovať. Nejaký blesk zjavne vzrušovali a priťahovali aj vypnuté mobily, - uškrnul sa nad tým, čo povedal, no pán Lazarus sa zamračil, a tak radšej pokračoval ďalej. – Potom na zem dopadli prvé dažďové kvapky, nuž sme sa dali na zostup aj my. Okrem nás bol hore pri dvojkříži ešte jeden muž, - odmlčal sa a skúmal reakcie pozorne naslúchajúcich spoločníkov. Vyzerali nedočkavo, nechcel ich odtráhať od obeda a tak pokračoval ďalej. – Nepamätám si jeho tvár ani ako vyzeral. Mrzí ma, ak ste to chceli počuť, naozaj si nespomínam.

- V poriadku, pokračuj, - v náznaku trpezlivosti zakrúžili tri Konradove prsty vzduchom.

Kamil sa rozhladol okolo seba, akoby si nebol istý, či sú úplne sami. Predsa len, aktuálna situácia nebola úplne tradičná.

- Za krátku chvíľu sme boli do nitky mokří, a to sa nám podarilo prejsť len pár desiatok metrov. Pri tých hromoch, čo začali biť, nám nebolo všetko jedno. Aj tak to už netrvalo dlho, - zhlboka sa nadýchol, nespomínalo sa mu na to najlepšie. – Prvý šiel Dodo, za ním Igor a posledný som bol ja. Tí dvaja sú moji kamaráti, - vysvetlil. – Pršalo ako najaté, videli sme doslova len pár metrov pred seba. Ocitli sme sa v zajatí Perúnovho hnevu.

Pán Lazarus si odfrkol a v znudenom pohľade mu bolo badať netrpezlivosť. Svoju polohu s bradou spočívajúcou v dlaniach však nezmenil.

- Veľa prikrášľujem, je to tak? - zatváril sa mladík previnilo. Tento výraz aj napriek tomu nahradil úsmev, prinášalo mu istú úľavu vyrozprávať tento príbeh. – Potom do mňa udrel blesk, - znova si mimovoľne prešiel po jazve rozvetvujúcej sa od líca nadol.

- Len tak do teba udrel blesk, hej? - zatykal mu pán Konrad. Kamilovi to neprekážalo, mal zmysel pre nejakú tú úctu a jeho noví spoločníci boli očividne starší a skúsenejší.

- Hej, len tak. Z jasného neba nie, čierne mračná ho celé prekryvali. Ako hovoríte, len tak. Nebolo to nič príjemné, poriadna šľaha, to vám poviem, - zaškeril sa. – Tak som sa tam sklátil na skaly okolo chodníka. Trocha som sa poudieral ale bolo mi to jedno, zomieral som. Asi. Myslel som, že zomieram alebo už mŕtvy som. Vnímal som len čistú bolesť, nič viac. Pulzovala mnou elektrina. Hlavu som si udrel o skalú, vnímal som dosť zatmene. Vlastne som vnímal len smrť alebo umieranie, možno niečo medzi tým.

Pohľad pána Lazarusa sa trochu zmenil. Niečo na mladíkovi oproti nemu ho zarazilo. Akoby ho to, čo sa mu prihodilo, blesk, ktorý doňho udrel, pripravil o strach zo smrti. Svoj príbeh rozprával s ľahostajnosťou, ba až potešením. Mohol to byť dobrý bojovník, avšak musia mu ukázať tú správnu cestu a nenechať druhú stranu uchmatnúť si Kamila pre seba. Lazarus vycítil jeho silu a talent. Azda to bolo bleskom, ktorý od základu zmenil jeho život.

- Potom sa to stalo, predpokladám, - vystrel sa pán Konrad a popukal si suché kostnaté prsty.

- Tak, potom sa to stalo. Príbehol ku mne Dodo s Igorom. Vyplašene okolo mňa skackali, nevedeli, čo robiť. Nezazlievam im to. Veď sme mali, koľko? Oni asi pätnásť, ja šestnásť. Bezmocne kukali na moju spálenú tvár. Ostala mi pekná jazva, - tento krát ukázal na krk a spodok líca vedome. - Ťahá sa po pleci a celej pravej strane chrbta. Nuž ale čo, krásavec som nikdy nebol, - venoval kontrolný pohľad na pána Lazarusa. Zdalo sa mu, že ho počúva s väčším záujmom.

- Potom prišlo finále. Zrejme to, čo ste chceli počuť vy. Dodo z Igorom to neskôr opisovali, akoby sa zjavil odnikiaľ. Blondák, zhruba tak štyridsať päť rokov.

- To sedí, - zahundral zamyslene pán Konrad.

- Poznáte ho, - skonštatoval Kamil.

- Uhm, - vytisol zo seba pán Lazarus pomedzi zatvorené pery. Ozrutná brada mu stále spočívala v ozrutných dlaniach. Miestami to pôsobilo vtipne. Kamilovi napadlo, či vôbec vládze rozprávať, ak sa pravdepodobne nevládze ani hýbať.

- Prichádzame do finále. Ako som tam tak polomŕtvo ležal, odkiaľsi príbehol chlap. Vlastne zhora. Odchádzal od dvojkriža posledný, takže na nás skôr či neskôr naraziť musel. Pokiaľ by sme nešli príliš rýchlo. Našiel nás tam všetkých troch. Dodo s Igorom v šoku, ja vystretý na chodníku. Hmlisto si spomínam na tie jeho zúbky, - zasnene pozrel ponad oproti sediacich mužov do diaľky. Vtedy to vnímal ako vyslobodenie. Presne tak by zdefinoval pocit, keď sa mu dlhé špicaté očné zuby zaryli do ľavej strany hrdla. Dnes už po nich nebolo ani stopy, zmizli za pár dní.

- Volá sa Mathias. Waldstein.

- Ste rodina?

- Je to náš bratranec a technicky aj tvoj otec. Z toho vyplýva, že my sme tvoji ...

- Strýkovia, - skočil im do reči mladík. Nemohol tomu celému uveriť. Všetko to prežil na vlastnej koži, no pocit absurdna a nereálnosti ho prenasledoval. Ako žuvačka prilepená na spodku topánky. – Takže bol naozaj upír. A ja som tiež, - prehodil vyrovnaným tónom.

- Mathiasov potomok. Aj my sme sa čudovali, - Konrad sa postavil a vykročil ku Kamilovi. Ten sa začudoval, že nezačul žiadny zvuk praskania. Konradov vzhľad pripomínal suchý konár pripravený

zlomiť sa pri prvom náznaku letného jarného vánku. – Je to takpovediac trochu zvláštne. Bežne sa rozmnožujeme ako ľudia. Schopnosťou, ktorou sa preukázal Mathias, oplýva len zopár jedincov. Ide o prenos genetického materiálu skrz kanáliky v zuboch. Tými sa bežne vypúšťa jed na omámenie a otupenie pamäte obete.

- Takže ten Mathias, váš bratranec, mi vtedy zachránil život prevodom svojho genetického materiálu do mojej krvi, - snažil sa Kamil porozumieť.

- Áno, náš bratranec ti zachránil život a takpovediac ťa tým aktom prijal do nášho rodu. Pokiaľ sa k nám pridáš, samozrejme, to je tvoja slobodná vôľa. Do ničoho ťa nútiť nebudeme, - položil mu Konrad ruky na plecia. – Je to vzácnosť, pozeráť a držať sa niekoho, kto vznikol týmto spôsobom. Ako som povedal, nie je to obvyklé a už vôbec nie jednoduché. Musíš mať upíra schopného rozmnožovať sa týmto spôsobom a zároveň potrebuješ čas, kým sa v ňom, nazvem to zozbiera, potrebná dávka tohto materiálu, ktorý odovzdá budúcemu potomkovi.

Mladík sa uvoľnil a pozrel pánovi Konradovi do očí. Modrá aura ho pevne obopínala a Kamil pochopil, čo ho tak na nej priťahovalo. Bol to znak rodu, skutočne k nim patril. Kupírskeho rodu Waldsteinovcov.

- Viete, kde teraz je? Mathias?

Konrad si oblizol spodnú peru, zamyslel sa. Lazarus znova vytiahol cigaru, koliesko zapaľovaču zaiskrilo a altánok zaplavila nová vlna dymu.

- To, žiaľ, nevieme.

Kamilovou tvárou prebehol výraz sklamaní. Pán Konrad, pán Lazarus, pán Mathias, odkiaľ vôbec nabrali takéto mená? Síce sa cítim v prítomnosti týchto mužov ako doma, to nepopieram, no príde mi to čudné. Čo ak ma chcú len nejako zneužiť, vycicať zo mňa krv a odhodiť? Rýchlo tieto myšlienky zahnal do kúta, vycicať krv z nich mohol aj on. Ruky pána Konrada mu stále spočívali na pleciach. Neboli teplé ani studené, respektíve necítil, či sú teplé alebo studené. Sú rovnaké ako tie moje, pomyslel si.

- A čo vlastne chcete odo mňa ?

- Nuž, dobrý upír sa vždy hodí, - suché plecia sa mykli hore a dole. – Byť upírom nie je jednoduché, každý má svoj rod a tomu svojmu rodu slúži. Rod si zvyčajne nevyberáš, tebe však bola táto možnosť daná do daru. Doteraz si bol upír na voľnej nohe, robil si, čo sa ti zachcelo. Možno si ani netušil, koľko nás v skutočnosti jestvuje. My ti dávame na výber. Buď pôjdeš s nami, s rodom tvojho stvoriteľa. Nepochybne aj ty cítiš a rovnako vo vnútri tušíš, že k sebe patríme. Môžeme ti dať nový domov, poznatky, ukážeme ti, kto skutočne si, čo sa týka finančnej stránky, rod Waldsteinovcov prežíva už pekných pár stovák rokov a nahonobili sme si slušnú kôpku peňazí. Teba budeme chcieť veľa naučiť. Investujeme do tvojich fyzických a psychických schopností. Skratka, spravíme si z teba plnohodnotného upíra a člena nášho rodu.

- No dobre. A aká je tá druhá možnosť? - zaskočil suchého upíra Kamil.

- Druhá možnosť? - nechápavo Konrad pokrčil obočie a zložil mu ruky z pliec.

- Druhá možnosť. Pokiaľ nemám zlú pamäť, spomínam si, ako ste mi práve teraz povedali o tom, že mi dáte na výber. Nuž teda počúvam, pôjdem s vami alebo?

Konrad zmĺkol. Pomaly sa otočil k svojmu tlstému druhovi poťahujúcemu z cigary. Ten lenivo vyfúkol dym a spomalene zdvihol pohľad ku bratovi.

- Čo je?

Môžem sa s ním podeliť o tie najzávažnejšie vnútorné informácie? Predsa ho len poznáme zopár minút. Aj keď je to Mathiasov potomok, možno sme niečo prehliadli a kope za druhú stranu. Možno je to ich agent, už dávno vycvičený. Nepriateľ nesmieme podceňovať, nikdy nevieš.

Presne niečo takéto si prečítal Lazarus v Konradovom pohľade. Bol neistý, pre to pochopenie mal. Kamilova aura však žiarila krásnou modrou farbou, nebolo pochyb o mladíkovej čistote. Čistý ako, ako sa to hovorí? Lazarus si nespomenul. Len vedel že ide o nejaký kvet.

- No čo pozeráš, normálne mu povedz. Má právo to vedieť, - zaznel jeho desivo hlboký hlas smerovaný na brata. Bol to vodcovský hlas, sálala z neho potreba vyjadriť jeho majiteľovi úctu a rešpekt. Nie strach. Strach by jeho protivníkom dovolil ohovárať ho poza chrbát, no pri rešpekte to takto nebolo.

- Vieš, Kamil, - Konrad znova položil ruky na mladíkove plecia, - sú ťažké časy. Nie sme jediný rod na tomto území a jednotlivé rody majú tiež svoje politické sféry rozmiestnené po území celého sveta, veľakrát prepojené aj na politiku sveta ľudí. Je to príliš obsérne a komplikované, aby som ti to tu takto vysvetľoval, - znova preťal vzduch zamávaním troch prstov. Ukazovák, prostredníkom a prstenníkom. Toto gesto uňho zaznamenal už niekoľkokrát. – Stručne povedané, v tejto krajine pôsobí viac rodov. Poniektoré sú spriatelené a iné sú zas konkurenčné. Tvoj stvoriteľ je Mathias, práve teraz nezvestný Mathias. Náš bratranec. Stať sa mu mohlo všeličo a nám na ňom skutočne záleží. A záleží nám aj na tebe, upírovi s modrou aurou Waldsteinovcov. Nechceme, aby si sa dostal pod vplyv nejakého iného rodu. Nebolo by nám príjemné, keby sme si išli po krku, - zas zamával troma prstami vo vzduchu a nevdojak prešiel palcom po Kamilovom hrdle, - s členom nášho rodu, - trpko sa usmial. Kamil predpokladal, že podobný zážitok už absolvoval a nebolo to nič príjemné.

- Takže ma potrebujete ako vojaka, niečo také?

Konrad sa zatváril urazene. Lazarus nereagoval a labužnícky pokračoval v skracovaní cigary tentokrát v zmenenej polohe. Chrbtom bol opretý o stenu altánku, brucho mu prevísalo pomedzi rozťahnuté nohy a brada sa mierne natriasala pri čo i len trochu menej jemnejších pohyboch.

- Nie, - stisol mu Konrad plecia silnejšie. – Ide nám o rodinu a ty patíš k nám. Nechceme dopustiť, aby ťa obalamutil nejaký iný rod a už vôbec nechceme prelievať našu krv navzájom.

Táto veta by sa dala pochopiť ako vyhrážka, no všetci cítili, že to tak nie je. Bola myslená v dobrom.

Konrad ešte netušil, ako sa ich nový priateľ rozhodne, no Lazarus v tom mal jasno. Cítil v mladom potenciál, niečo z Mathiasovho mäkkého srdca, ale aj dravosť, ktorú bratranec prejavoval v ťažkých situáciách.

Poslednýkrát si lačne potiahol a spomedzi palca a ukazováka odstretil hrubý ohorok niekam do trávniku za altánkom. Bez znaku akejkolvek námahy sa zodvihol z lavičky a drobnými krokmi na bacuľatých nohách pribehol k dvojici oproti seba. Mladík sa nemohol ubrániť komickosti situácie a tak sa len letmo uškrnul. Pána Lazarusa určite nechcel uraziť.

V ušiach sa mu znova rozoznala pieseň Chartreuse. Spomalene vnímal drobčiaceho Lazarusa a do smiechu mu bolo čoraz viac. Jeho drobný krôčik pôsobil pri tejto melódii naozaj veselo. Akoby sa pozeral na tučniaka v cirkuse snažiaceho sa čo najrýchlejšie prebehnúť z bodu A do bodu B.

Masívna ruku odstrčila pána Konrada bokom a telo statného upíra zastalo mladíkovi cestu. Aury všetkých troch Waldsteinovcov modro pulzovali. Neskorý ranný vetrík prečisťoval zadymené ovzdušie altánku.

Kamila zasvrbeli očné zuby, potrebovali vyliezť z úkrytu a zahryznúť sa do nejakej mladučkej šťavnatej potraviny. Chcel to, túžil po tom a vedel, že ak odíde s touto zvláštnou dvojicou, bude mu to umožnené.

Musel sa však nadobro rozlúčiť zo svojim starým životom, ktorý poznal.

Ten aj tak za nič nestál, pomyslel si a postavil sa.

Lazarus oproti nemu zastal, zhlboka sa nadýchol, vystrel pravicu a vyslovil najdôležitejšiu otázku onoho dňa. – Rodina?

- Rodina, - podal mu svoju ruku Kamil pôsobiaci vedľa neho ako zrnko prachu.

Aury zaiskrili a z cudzincov poznajúcich sa pár minút sa stala skutočná rodina. Strýkovia našli svojho synovca a synovec svojich strýkov. Aury trojice modro iskrili, lež pred zrakmi smrteľníkov boli ukryté rovnako ako sláva a útrapy rodu Waldsteinových v budúcnosti.

Vo vlhkej pivnici sa vznášal potuchnutý zápach, nevoňal ani myšiam rozlezeným po každom kúte miestnosti. Múry zo starých pálených tehál sa pod nátlakom času a vlhka začínali rozpadáť. Opraviť ich nemal kto a vlastne nik ani nemusel. Pivnica pôsobila nenápadne a zabudnuto, presne tak, ako to bolo potrebné. Žiadny návštevníci v nej neboli vítaní a nebol v nej vítaný žiaden život. Slúžila len za účelom prestupnej stanice medzi životom a smrťou.

Uprostred pivnice ležala dva metre dlhá drevená debna čiastočne poznačená hnilobou. Veko debny bolo pevne priklinované, otvoriteľné len páčidlom či nejakým ostrým nástrojom, ktorým sa bolo treba poriadne zahnať. Napríklad sekerou.

V tejto situácii však nikoho nezaujímala pivnica a ani dlhá drevená debna ukrytá v jej útrobach. Išlo hlavne o to, čo v nej bolo uložené. Respektíve kto bol v debne uložený. V tvrdom vnútri bez akéhokoľvek polystyrénu či bublinkovej fólie sa ležalo naozaj tvrdo.

Mathias zo svojho aktuálneho rozpoloženia vôbec nemal dobré pocity. Ani by mu tak neprekážala skutočnosť, že leží v drevenej a zaklincovanej debne, no to, že mu tí dvaja špinavci obkrútili okolo nôh a rúk pevné strieborné reťaze, ho dočervena rozčuľovalo. Pre upíra, ako bol on, totižto takéto zviazanie striebornými reťazami bolo vrcholne nepríjemné a privádzalo ho to k neutíšiteľným bolestiam na miestach, kde sa ho reťaze dotýkali.

Keď už Mathias stratil všetku nádej a upadol do delirickej apatie, pocítil niečo, čo mu dalo vôľu veriť. Zo spodného okraja pravého líca sa mu ramenom a chrbtom rozlial príval zimomriavok. Bolo to dobré znamenie, veľmi dobré znamenie. Cítil to v kostiach.

Udalosti sa čoskoro dajú do pohybu a skončí to krvavo.

Už už sa mu na tvári rysoval úsmev.

Striebro začalo znova páliť.

Netrvalo dlho a Mathias znova upadol do delirickej apatie a nechal sa unášať vlnou páľčivej bolesti zarezávajúcej sa mu do mäsa a šíriacou sa celým telom.

Zostávalo mu len čakať.

Veril, že sa dočká.